000

нова. Далі — Любов Орлова, Людмила Хитяєва.

Як бачите, поки що всі вони — артистки і всі — російські. І тільки на сьомому місці опинилася Мерилін Монро. Далі — «кавказька полонянка» Наталя Варлей, Бріжит Бордо (Франція). Завершує десятку «невгамовна Анжеліка» Мішель Мерсьє. Крім них, до сотні увійшли Кім Бесінджер (11), Памела Андерсон (15), Елізабет Тейлор (25), Джуді Фостер (30), Катрін Деньов (31), Клаудіа Шиффер (34), Одрі Хепберн (56), Наомі Кемпбел (57)...

На думку Ірини Михайловської, редактора російського журналу «Вог», головними критеріями вроди для росіян є класичні, правильні риси обличчя — великі очі, прямий ніс. Вона вважає, що така уява склалася під впливом старовинних ікон православної церкви.

Джулія Робертс

Мішель Пфайффер

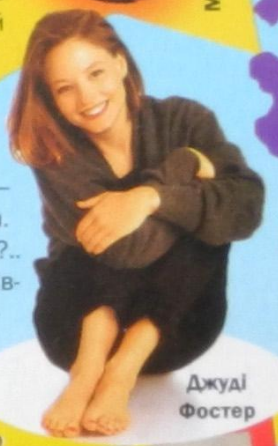
Джуді Фостер

І наші!..

Щодо наших, українських красунь — інформації практично ніякої. Шкода. Але тут я подумав: а що таке НАШІ?.. Чому б не назвати «нашими» тих дівчат-красунь, які читають «наш» журнал?!.

А коли я щось придумаю, то зразу ж і роблю. Отже...

Урочисто і самовпевнено оголошую суперконкурс на звання «Класної дівчинки»!

Умови конкурсу:

- Кожна дівчинка, яка читає «Клас», має право надіслати свою фотокартку на адресу журналу з коротенькою розповіддю про себе.
- Кожна дівчинка, яка читає «Клас», має право розповісти про суперконкурс дівчатам, які «Клас» поки що не читають.
- Решта дівчат мають право не надсилати свої картки на конкурс — якщо не хочуть перемогти; а якщо хочуть — то можуть надсилати.
- Фотокартки, надіслані на конкурс «Класна дівчинка», будуть надруковані протягом останнього року XX століття в «Класі».
- Класне журі визначить і нагородить переможниць суперконкурсу «Класна дівчинка» Класними призами.

Головою журі одностайно обираю себе, Класного. І відтепер починаю нетерпляче чекати на ваші фотки (і на ваші торти — чи не забули, бува?)

Щасти вам, красунечки!

Ваш Класний — Повноважний, Ексклюзивний, Голова журі.

Селін Діон

Уітні Х'юстон

Мадонна

КЛАСНІ ІГРИ

№1'2000

Читайте в січневому номері:

- Гра «Залицяночка» — грають усі!
- «Винаходи» — полуниця, помідори...
- Інтерспорт: Що таке біатлон?
- Логічні задачки (для підтримки форми)
- Головоломки
- Кросворди+японські кросворди
- «Оазис» — пустеля забуття відступає!
- Конкурси, конкурси, конкурси!..

КЛАС К.Л.А.С. №1'2000

ЗМІСТ

Па-па, Новий рік?..
Поряд з нами: Не буди лихо, поки воно тихо!
Книжка для Киці: Голлівудський макіяж
Сам собі конструктор: Знав би, де впав би...
Класна музика: Філіп Кірков + Таркан
Класна стіннівка
Бізнес-клас: У житті завжди є місце... бізнесу
Who is хто: Кеану Рівз
Класний гіпертест + Klacword
Та невже...: Навіщо панночці луска та хвіст?
Лікбез для хлопців: Готуй сани... взимку!
Страшилки від Класного
Поряд з нами: Кожне дерево має свій сенс
Графіті — це клас! Тільки не в нас...
Гайда в кіно: Кого кохали наші татки
Чотири колеса: Історія одної машини
На дозвіллі
Спортивні фантазії: Мільйонери в бутсах

«КЛАС!»
пізнавально-розважальний журнал
Реєстраційне свідоцтво КВ №1929
Передплатний індекс:
українською мовою 40240, російською мовою 22571
Виготовлено в Україні

Видавець фірма W ltd, 46008, м.Тернопіль, а/с 525
тел./факс (0352) 22 90 05, 25 04 98, 43 10 72
e-mail: admin@class.ssft.ternopil.ua

Розповсюдження «Школярик»,
Олександр Бораковський, тел. (0352) 22 23 97
Кольороподіл «Школярик»

Головний редактор ..... **Во Вік**
..... e-mail: vovic@vovic.kiev.ua
Головний художник ..... **Володимир Кіналь**
Художник ..... **Сергій Шемета**
Художник ..... **Андрій Урбан**
Відповідальний секретар ..... **Анатолій Саган**
Набір та коректура ..... **Олександра Вовк**
Технічний супровід ..... **Андрій Зеленський**
Верстка ..... **Олена Березовська**
Шеф-редактор ..... **Володимир Головач**

Для „Класу" писали, малювали і фотографували:
Галина Ухань-Кобилянська, Надія Теренда, Ольга Косович, Михайло Маслій, Володимир Сушкевич

© **W ltd**, 2000
При частковому чи повному передруку текстів та відтворенні графічних матеріалів журналу «Клас!» посилання на журнал обов'язкове.

НЕ БУДИ ЛИХО, ПОКИ ВОНО ТИХО!

Джомолунгма-Джо дуже полюбляє цю народну мудрість. Особливо коли урок не вивчить. І намагається під парту сховатися (з його-то зростом!), аби, боронь Боже, вчителю на очі не потрапити!

А я, коли вирішила розповісти вам про ведмедів, вигадала свій варіант приказки: «Ви ведмедя не будіть, поки він в барлозі спить». Бо й справді, гірше нема, як порушити зимовий сон клишоногого! Я й розповідатиму далі пошепки, бо ж мало чого! Нехай краще спить у своїй зимовій квартирі, лапу смокче та сни про мед додивляється.

В усі часи ведмеді зачаровували та розважали людей. Але й страху наганяли теж добрячого, бо до кінця їх люди не розуміли. То він через голову перекидається, на велосипеді катається, а через хвилину поглянеш — він уже вовком на тебе дивиться та смачно облизується. Дивні звірі, є в них щось таке, від чого трошки не по собі стає.

Ведмідь сам по собі уособлює таємницю дикої природи. Або ж самої дикості. Вони можуть пересуватись нечутно, як примари, ховатись так добре, що ніяка нишпорка не знайде. У нападі люті чи ігровому захваті клишоногий чеше крізь хащі краще за бульдозер, тільки не торохтить при цьому, а гарчить, кашляє, чхає, а луна тільки посилює ці звуки, від чого все живе, що є навколо, дрижаки ловить.

Дивлячись на ведмежі вихиляси, ми ніби бачимо себе в кривому дзеркалі. Образ ведмедя для людей завжди кумедний, ми отримуємо велике задоволення, коли незграбний бурмило, перевалюючись з однієї лапи на іншу, танцює, їздить на триколісному велосипеді, ходить по канату чи обіймає та «цілує» свого дресирувальника.

ВЕДМЕДІ У ВІКОВОМУ АСПЕКТІ

Життя ведмедя — диво від самого народження. По-перше, новонароджене ведмежа розміром не більше за білку, і на час остаточного подорослішання він стає важчим у 500 разів. А грізлі чи полярний — у 750!

Ведмедиця часто схожа на жінку-матір, а надто коли голубить та пестить свого малюка чи двійню, лежачи на спині чи притулившись спиною до дерева. Вона ставиться до своїх дітей з такою ж любов'ю, що й люди, та й сердиться ніяк не менше.

Уперше виходячи з барлогу, ведмежа може вже важити 3 кг, що в 4-5 разів перевищує його вагу при народженні. Коли малюки пустують, мама-ведмедиця напрочуд терпляча. Вони залазять на неї, смикають, кусають. А коли якийсь бешкетник і дістане свою матінку, то може й лапою отримати. А в разі небезпеки вона вже без зайвих церемоній заставляє свою малечу залізти на дерево.

Ведмежата грізлі уникають небезпеки, наслідуючи в усьому матір. Якщо вони вже достатньо хоробрі, то імітують її гарчання, так само нахиляють голову, удаючи погрозу, та навіть несподівано зводяться на задні лапи. Така поза ще більше підкреслює чималі розміри ведмедя. При цьому тварина отримує чудовий огляд власних володінь.

ЛЮДИ ТА ВЕДМЕДІ

Ставлення людини до ведмедя в усі часи було амбівалентним (тобто подвійним): любов та ненависть. До чого це призвело? В Англії, наприклад, останнього ведмедя бачили у 1057 році. У Німеччині останнього клишоногого підстрелили у 1686 році. Так, траплялося, що й людина ставала ведмежою здобиччю, але ж повинні грамотні люди знати, що захист своїх володінь та потомства — священний обов'язок будь-якого звіра. Бувало, ведмеді нападали з цікавості чи роздратування. І навіть тоді, коли ведмідь ситий, вбивши жертву, він однаково поласує нею. Мабуть, про запас.

Навіть американський чорний ведмідь, який при зустрічі з людиною намагається сховатись, також може напасти. Інших ведмедів, включаючи й полярного, побоюються через їхні напади несподіваної та нічим не вмотивованої люті. Ведмеді грізлі також зажили собі огидної слави саме через пристрасть до нападів.

Азіатського чорного, або місячного, ведмедя справедливо побоюються у місцях його проживання. Тварина ця дуже дратівлива, і не тільки коли охороняє потомство чи їжу, а й коли розтривожити її під час зимової сплячки.

стить собі ложе з листя, гілок, всякого сміття в якому-небудь затишному місці та спить. Часом засинає, гепнувшись на землю ні сіло ні впало.

ВЕДМЕДІ ТА ПРОБЛЕМИ ДЕМОГРАФІЇ

Чомусь прийнято вважати, що ведмеді живуть тільки в Арктиці та північних лісах. Самі ж ведмеді з цією думкою не обізнані, тому й живуть, де заманеться: у Південній півкулі, у тропіках...

Бурий ведмідь

Найпоширеніший вид. На Алясці живуть два види: аляскинські бурі ведмеді та грізлі, що мешкають у глибині континенту. Бувають різних розмірів та забарвлення.

Європейський бурий належить до того ж виду, що й грізлі. Він наділений високим інтелектом, а на морді його часто можна бачити кумедний вираз, що й пояснює, чому це саме ведмідь став головним персонажем міфів та казок.

Рештки популяції бурих ведмедів (близько трьох тисяч особин) збереглися в Японії, на острові Хоккайдо. В Азії вони досить поширені до Південного Китаю, Індії, Ірану. Колись чимало було їх на півночі Мексики.

Американський чорний та очковий ведмеді

Американський чорний ведмідь поширений від Аляски до Флориди та Північної Мексики. Трохи менше відомий очковий ведмідь (так називають його через рудувато-коричневі плями, розташовані навколо очей), що живе в Андах — у Перу та на півночі Чилі. Це єдиний південноамериканський ведмідь. Живе він на лісистих гірських схилах, але трапляється й у заростях на березі океану.

Сонячний ведмідь

Найменший ведмідь у світі, вага його рідко перевищує 50 кг. Сонячний ведмідь мешкає у тропіках та субтропіках півдня та південного сходу Азії, включаючи півострів Малакка, острови Борнео, Суматра та Ява. Так назвали його через світло-жовту пляму у формі півкола, яка у східному фольклорі асоціюється із сонцем, що сходить. Завдяки своїм дуже довгим, гострим серпоподібним кігтям він легко залазить на дерева, відшукуючи там комах, личинок та мед.

Азіатський чорний ведмідь

Володіння цього ведмедя простягаються далеко на північ, до Тібету та Гімалаїв, проте зустрічається він і в Японії, на Тайвані, у Бангладеш та Лаосі. Його ще називають тібетський, або гімалайський чорний ведмідь, а часом і місячний. Отсання назва виникла через білу чи кольору слонової кістки пляму у вигляді півкола, розташовану на грудях. Його можна було би називати й кудлатим ведмедем (через довге хутро на плечах та шиї, що утворює гриву). Лютий у дикій природі, він тихий та лагідний, якщо його дресирувати змалечку.

Індійський ведмідь

Наприкінці XVIII століття хранитель Британського музею був страшенно здивований довгими, сильно вигнутими кігтями на незвичайній шкурі, які йому прислали колоніальні мисливці з Індії. Спочатку він вирішив, що вона належала невідомій тварині з ведмежими рисами. І тільки трохи пізніше, у 1810 році, помилку було виправлено, коли звіра цього перейменували на індійського ведмедя.

Цей вид, що напрочуд легко пристосовується до навколишніх умов, зустрічається від гімалайських узгір'їв до південних індійських кордонів і навіть на Шри-Ланці.

Полярний ведмідь

У цій істоті вражає її феноменальна, можна сказати, стійкість до холоду. Біле хутро полярного ведмедя, відбиваючи видиме світло, якимось дивом поглинає до 95 відсотків сонячного проміння, що падає на нього. Щоправда, дивом вважали це доти, поки не з'ясували, що справа у будові волосинок ведмежої «шуби». Біологам вдалося встановити, що вони прозорі та порожнисті всередині. Невидимі ультрафіолетові промені, наче по світловоду, потрапляють через них у шкіру ведмедя, яка, виявляється, має таке ж саме забарвлення, як і його ніс, губи. А чорне, як відомо, дуже добре поглинає тепло.

Навіть при температурі повітря набагато нижче нуля ведмідь може без перепочинку проплисти в арктичній воді до 80 км. Від переохолодження його рятує розташований під шкірою шар жиру (у зимовий період його товщина може сягати 10 см). Він забезпечує як теплоізоляцію, так і плавучість. Нарешті, кровоносна система білого ведмедя має протитечію — кров тече до поверхні тіла та зігріває його.

Бурий ведмідь

Очковий ведмідь

Сонячний ведмідь

позбутися припухлої повіки. В кутик наносимо кольорову тінь.

Тут можливі варіанти. Передусім треба визначити, що саме хочемо підкреслити сьогодні — блиск очей, колір волосся, забарвлення одягу. Олівець для денного макіяжу застосовуємо приглушених тонів — сірого, коричневого, зеленого кольору. Він не має виділятися на обличчі, а мусить бути в гармонії з оком. В цьому допоможе чарівна ватна «паличка-виручалочка». Якщо нею провести по повіках, все зайве забереться. Пам'ятайте головний принцип малювання: м'яко і делікатно! Справжня краса не лізе в очі — вона просто притягає погляд *(див. рис. 2)*. Вії можуть бути різними: комусь пасують закручені, а комусь — прямі, що кидають тінь. Такі вії виглядають злегка припорошеними.

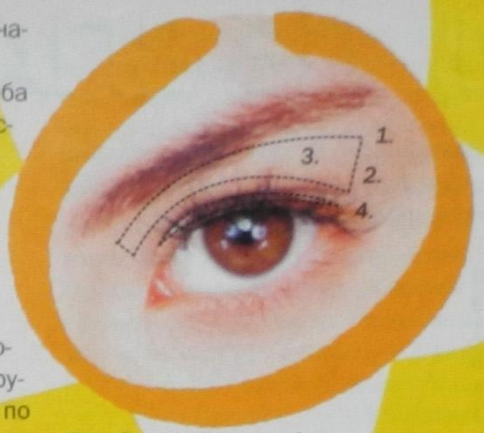

Рис. 2 *1. Світла тілесна основа.*
2. Більш темна тінь.
3. Кольорова коричнева тінь.
4. Темно-сірий олівець.

Губи

Якщо маєте правильну форму губ, досить просто покласти на них помаду. Якщо губи деформовані, закриваємо білим олівцем той контур, який зараз зайвий.

Нижня губа приблизно повторює форму підборіддя, а верхня — обриси носа *(див. рис. 1)*. Верхня та нижня губи мають бути однаковими за висотою.

Рум'яна

Не останню роль тут відіграє форма обличчя. Чим обличчя вужче, тим далі від носа накладаємо рум'яна. На квадратному і круглому рум'яна нібито зсуваються ближче до носа — але не ближче, ніж два складені разом пальці. Якщо покласти рум'яна на скроні, можна візуально звузити лоб.

Брови

Не варто брови висмикувати у нитку. Вони дуже рухливі, передають настрій, внутрішній стан людини. Бровами можна грати! Тому дуже важливо знайти свою гармонійну форму. На круглому обличчі і брова має бути округлою, на подовженому — більш прямою. Злегка висмикнувши брови біля перенісся, можна розсунути близько посаджені очі. Все на обличчі має бути згідно з законами пропорції *(див. рис. 3)*. Навіть тонкі брови треба зробити правильно. Наостанок треба висвітлити з допомогою білої пудри частину вилиці під оком, серединку лоба і середину підборіддя.

Зачіска

Тут — безліч варіантів. Головне — щоб все було гармонійно. Тим більше, що зараз є чимало гелів, лаків для волосся. Однак у святковій зачісці волосся не має бути просто розпущеним, навіть якщо воно довге й красиве — варто зробити «свою» зачіску.

Якщо хочеться пофарбувати волосся

З реального досвіду знаю, що всі шатенки мріють стати блондинками, а білявки — ще білявішими. І дарма! Бо, як засвідчує американська (французька, голландська, українська) народна мудрість, «чоловіки мріють про блондинок, а одружуються з брюнетками». Отакої! Тому не варто бігати по магазинах у пошуках дуже дорогих барвників для волосся. Краще просто поновити притаманний тобі колір волосся. І скористатися при цьому саме народною косметикою.

- Найкращий лікар для волосся. 50 г кропиви залий півлітром води, залиши на 30 хв, а потім ще 30 хв прокип'яти. Коли настій відстоїться під кришкою, проціди його і втирай теплим у волосся. Сама помітиш, як блищатиме твоє волосся вже за кілька тижнів!
- Зелена шкірка горіхів та горіхове листя також застосовують у вигляді відвару. Ця природна «фарба» надає волоссю темно-коричневого відтінку. Чим концентрованіший відвар, тим темніше волосся.

Рис. 3 *Правильна класична форма брів не повинна виходити за межі, окреслені пунктиром.*

- А от ромашка надає блиск і красивий русявий відтінок світлому волоссю.
- А дуже концентрований настій пелюсток волошки надасть волоссю голубого відтінку. Тож якщо хочеш виглядати, як Мальвіна, май це на увазі.

16 *Адріан, Ганна, Влас, Микола, Роман, Семен*
17 *Кирило, Микола, Юрій*
18 *Агафія, Макар, Феодосій*
19 *Максим, Марія, Марфа, Юліан*
20 *Лука*
21 *Захар, Савва, Федір*
22 *Геннадій, Інокентій, Никифор, Панкрат*
23 *Ганна, Валентина, Поліна*
24 *Всеволод, Гаврило, Дмитро*
25 *Олексій, Антон, Євген, Марія*
26 *Зоя, Світлана, Семен, Степан*
27 *Ісаакій, Кирило, Михайло*
28 *Єфросинія, Онисим*

міцності, здатності відстоювати свою точку зору, незалежності й цілеспрямованості. Це лідерський потенціал.

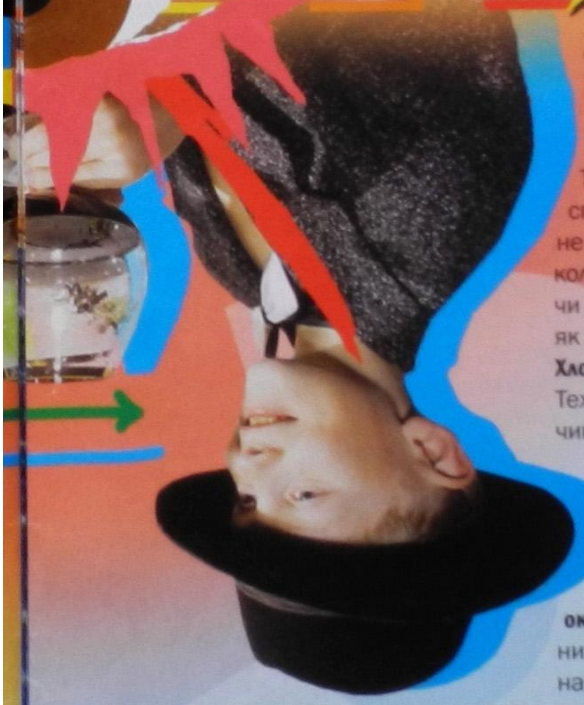

Можливо, Природа, даруючи людям різні кольори очей, мала на увазі якусь свою мету. Але внаслідку виявилося, що внутрішній потенціал людей збільшується при зміні кольору очей у такій послідовності: карі — зелені — сірі — голубі — сині.

Тобто людина із сірими очима заздалегідь буде сильнішою за карооку, а синьоока дівчина не зважатиме на думку хлопця із зеленими очима — щоб він там не казав чи робив. Отакі пироги!.. Втім, якщо у хлопця очі голубі, то кароока дівчина не зможе вплинути на нього — тут немає статевих чи вікових різниць. Щоправда, бувають винятки — але дуже рідко. Це саме ті винятки, які тільки підтверджують головне правило. Сіроокі та кароокі можуть вчитися в одному класі, однаково сприйматимуть інформацію і ходитимуть в один гурток — однак здатність до реалізації своїх знань та ідей в них зовсім різна! Сіроокий боротиметься за свої ідеали, а кароокий мовчатиме і переживатиме — чому все не так, як йому хочеться?..

Саме тому колір очей дуже важливий у спілкуванні дівчинки й хлопчика. Скажімо, у коханні на все життя. Ось кілька можливих варіантів.

Хлопчик і дівчинка — кароокі. Традиційно це найбільш комфортний варіант дружби, де хлопчик і дівчинка поступаються лідерством одне одному. Якщо з пелюшок в тобі, кароокій, не виховали прагнення до лідерства за будь-яку ціну, то воно тобі й не потрібне. Тому ти можеш спокійно приймати спільні рішення із «своїм» хлопчиком, не відчуваючи супротиву. І сам він ніколи не тиснутиме на тебе, наполягаючи піти тільки на дискотеку, а не в кіно, як тобі хочеться.

Хлопчик сіроокий, дівчинка — кароока. Теж доволі комфортний варіант. Хлопчик спокійно собі командує, а дівчинка залюбки приймає його лідерство. «Підемо на танці? — Так. — А, може, в кіно? — Вирішуй ти, любий». Краса та й годі!

Хлопчик синьоокий, дівчинка зеленоока або сіроока. Просто рівень взаємних почуттів значно зросте, однак наслідки будуть такими ж: хлопчик диктуватиме свої умови, не надто зважаючи на думку дівчинки. І він докладе всіх зусиль, аби не викликати невдоволення або — боронь Боже! — непокори у дівчинки. Для цього може навіть навмисне образити дівчину, щоб показати, де її місце.

За надто великої різниці потенціалів (сині очі хлопця — карі очі дівчини) він може дозволити дівчині будь-які примхи, не сприймаючи їх всерйоз: чим би дитя не тішилося...

Він сіроокий, а вона — теж. Це вже доволі дискомфортна ситуація. Обоє — лідери, обоє переконані у своїй правоті, обоє відстоюватимуть свою думку до останнього. Тобто — два ведмеді в одному барлозі.

Про велике кохання чи довіру, на жаль, і мови бути не може — кожний прагне бути лідером, керувати і наказувати. Тут багато залежить від рівня вихованості дівчинки і хлопчика. Якщо обоє мають спільне захоплення, спільну справу (хореографічний гурток, наприклад) — то можлива взаємоповага. Однак найчастіше, як не прикро, відбуваються сварки, бійки, що до кохання ніякого відношення не має.

Дівчина сіроока, хлопець — кароокий. Дискомфортна ситуація. Дівчина прагне бути лідером, захоплює ініціативу, а хлопець — знічується. Його самостійність і самооцінка придушена, він поступово втрачає віру в себе і накопичує гнів.

Щоправда, розумна дівчинка здатна спеціально дозволити хлопцеві реалізувати свої замахи на лідерство: час від часу спитає у нього дозволу, поцікавиться його думкою — в кіно чи на дискотеку? Однак все це — зовні, бо насправді дівчинка все одно вважатиме себе головною.

За більшої різниці в енергетичних потенціалах (синьоока — кароокий) дівчина взагалі не звертатиме уваги на хлопця, вважаючи його за щось на зразок табуретки: негарна, незручна, та хоча б посидіти можна. А закоханий хлопчик не здатний вирватись з її полону!.. Вкрай небезпечна ситуація: дівчисько може будь-коли захопитися більш сильним ровесником, а хлопець якоїсь миті здатний вибухнути і влаштувати бійку з предметом свого кохання.

Отже: колір очей визначає лідерство у парі, у колективі — згадайте хоча б очі класного керівника, дільничого інспектора, нашого Во Віка, прем'єр-міністра чи навіть Президента! Колір дозволяє наперед розрахувати, як складатимуться стосунки між дівчинкою і хлопчиком. Все доволі просто: кольори лідерів вам уже відомі.

Тож пам'ятайте пісню Сашка Пономарьова: «З ранку до ночі бачу твої очі». Корисна пісня, візьміть на озброєння!..

Таркан: екзотичний «аромат»!

Йому нещодавно виповнилося 27 років, а він уже мегазірка турецької естради. Таркан увірвався в наше життя також стрімко, як в кінці 80-х європейську аудиторію підкорила Офра Хаза, завдяки красивим мелодіям і солодкому голосочку (до речі, початок пісні Simarik дуже нагадує один відомий хіт Хази). Робимо висновок: у нас є достатньо стійка потреба у таких виконавцях.

Туристи, які коли-небудь були в Туреччині, можуть підтвердити, що цей голубоокий співак популярний там надзвичайно, його хіти звучать із кожної кав'ярні, магазину. У країні визнають, що у турків є два ідоли — легендарний «батько нації» Кемаль Ататюрк і «поп-зірка №1» — Таркан.

В Україні досі найбільш розкрученими є два Тарканові хіти — відомий «Sikidim» і відносно новий «Simarik» («Зіпсута»). Нині він співак-мільйонер. Концертний гонорар турецької зірки за один виступ у три рази більший, ніж, наприклад, у того ж таки Кіркорова.

Хоча Таркан живе у США, він вважає себе лише турецьким співаком. Однак дорога на батьківщину для нього закрита з тих пір, відколи він відмовився повернутися до країни і піти в армію.

— Від служби я не відмовлявся,— каже співак. — Кожен турок за законом повинен 18 місяців провести в казармах, але для мене влада хотіла зробити виняток, призначивши культурним посланцем Туреччини в світі. Але з цього нічого не вийшло. Потім я просив усього лише відстрочку, тому що на даному етапі я не можу дозволити собі призупинити свою кар'єру на півтора року — я втрачу все, чого встиг досягти в Європі.

Навіть було оголошено: якщо Таркан не повернеться, його віддадуть до суду. А після того, як він відсидить у тюрмі за вироком військового трибуналу, співака все одно поставлять у стрій.

Та сама суперзірка має зовсім іншу думку з цього приводу:

— Дивно, що 640-тисячна армія (друга за кількістю в НАТО) не може обійтися без одного солдата.

Таркан Тевстоглу народився 17 жовтня 1972 року в містечку Алзей неподалік Франкфурта, що в Німеччині. У його родині три сестри і два брати. Таркан з'явився на білий світ п'ятою дитиною. Між іншим, старший брат — особистий його охоронець. І хоч сестри донині живуть у Німеччині, найпопулярніший і найвідоміший братик з 1994 року проживає у Нью-Йорку. Така цікава географія зміни місць проживання дозволила хлопцеві досконало вивчити турецьку, німецьку та англійську мови.

Таркан захоплювався музикою з раннього дитинства. Ще у Німеччині, займаючись у спортклубі в Алзеї, співав у міському церковному хорі. Стрімку кар'єру розпочав сім років тому. Його тричі визнали найкращим співаком Туреччини. Саме Таркан став першим чоловіком, який потрапив на обкладинку місцевого видання журналу «Cosmopolitan». Місцева преса присвоїла йому титул «Принц Босфору».

Таркан є володарем великої кількості рекордів турецької музиндустрії. Так, у 1995 році під час свого туру по Туреччині він зібрав 26 аншлагових стадіонних концертів (800 тисяч глядачів!). Через два роки в Німеччині його концерти відвідало 100 тисяч глядачів. Дискографія кількарічної роботи дала такі результати: грудень 1993 р. — альбом «Знову без тебе», продано 700 тис. примірників; травень 1994 р. — «Диявольськи вродлива», тираж 2 млн. CD в Туреччині і ще 400 тис. в Європі; липень 1997 р.— «Сходжу з розуму без тебе», продано 3 млн. дисків у Туреччині і 700 тис. у США і Європі; березень-квітень 1999 р. — «Tarkan», збірник найкращих пісень для європейського ринку.

Таркан ще не одружений. Йому подобається їздити світами і знайомитися з різними людьми. Найагресивніші фанатки співака, звичайно ж, у Туреччині. Є вони і в Україні, де дуже популярною є пісня «Шикидим».

— Це історія кохання, — каже естрадна зірка. — Про дівчину, як і переважна більшість моїх пісень... Головна героїня — чарівна і недоступна. Але ось вона починає танцювати переді мною, потріскуючи пальцями (це і є sikidim), і я абсолютно втратив голову.

Я щасливий, що став популярним у Європі. Новий імідж, звук, східний «аромат», гарна мова, екзотика... Плюс мій голос і, мабуть, те, як я рухаюся і подаю себе. Зараз пишу альбом англійською мовою — спробую підкорити світ, — мріє суперстар. Що ж, поживемо — побачимо...

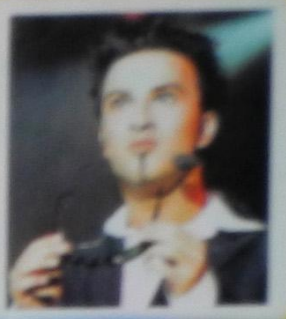

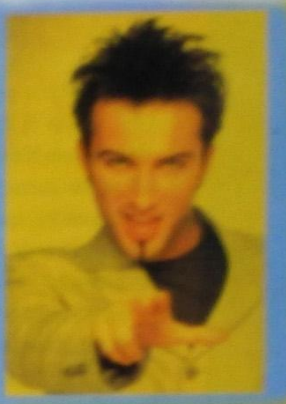

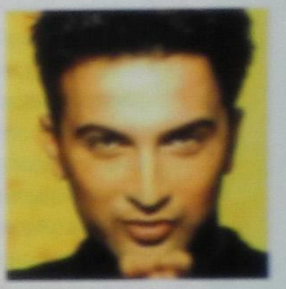

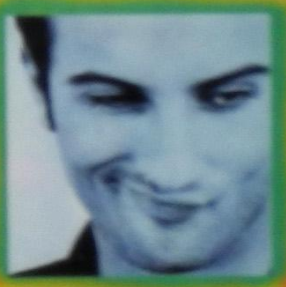

СТІННІВКА

ли такий благородний метал, як срібло, що, в свою чергу, означає чистоту, надію і правдивість, відвертість і благородство. Червоний — мужність, великодушність, сміливість, любов. Бідолаха Класний ніби часнику наївся, та забирати назад сказане було вже пізно. На відміну від нього Ковба-сан «цвів і пахнув» на радощах. Щоб остаточно розвіяти усілякі сумніви щодо присутності цих кольорів на його гербі, хитромудрий котяра послався на листи читачів. Виявляється, червоний — це ще й колір ковбаси, так пояснює нам *Настя Стойко з Тернополя.* Було очевидним те, що пані Ганя цього зовсім не схвалювала. На її думку, ковбаса тут взагалі ні при чому, він би ще курячі стегенця приплів, гурман хвостатий. Розбитому вщент поборнику ковбасної теорії прийшов на допомогу капітан Немо, *Максим Ткачук із Староконстантинова* і *Олексій Жванецький із с. Широке, що на Дніпропетровщині.* Вони висунули думку, що червоний і білий неодмінно повинні асоціюватись із кольорами японського прапора.

Поки Немо викладав свою точку зору, Пундик почув підозрілу вовтузню в районі свого рюкзака, і якби не великих розмірів лист від *Юлі Сліпенчук з Івано-Франківська,* за яким заховався кіт, довелось би доточувати йому хвоста.

На думку Джо, двох кольорів буде замало. Найбільше прихильників знайшла теорія Колібрика. Він та чимало читачів схилялись до думки, що без оранжевого і зеленого не обійтись. Професор Крапка теж махнув головою. Кіт чомусь понуро мовчав. Як кажуть, мовчанка — знак згоди. Пундик порадив помістити ці два кольори у центрі.

Джо підкинув, що непогано було б доповнити герб мантією. Тут Ковба-сан знову ожив. Виявляється, він давно вже про це подбав. (А точніше, це *Наталка Передерій із Запорізької обл.* і *Микола Павленко з Макіївки* гадають, що котові без подушки не обійтись.) Мантія була затверджена у вигляді подушки.

Тут наш гербовласник забажав якось підкреслити своє східно-аристократичне походження. Чим? Самурайським шоломом! Колібрику цей задум здався цілком пригожим. Рогатий самурайський шолом... А що ж, зовсім непогано почепити коту роги, хоча навряд чи в нього було бажання родичатись із парнокопитними. Пундик єхидненько поцікавився, як би поставились до цього миші.

А подушку-мантію довелось поміняти на горностаєву, щоб самураїв не ображати. Бо ще побачить якийсь порядний ніндзя самурайський шолом у товаристві звичайної подушки, засмутиться та харакірі собі зробить. Відповідай потім за нього перед родичами. Щодо девізу, то й тут не обійшлося без нявкань. Щоправда, Ковба-сану не на жарт сподобалась річ, яку підкинув зі свого записничка Класний, а саме: «veni, vidi, vici», що в перекладі з латині означає «прийшов, побачив, переміг». Джо запропонував свою версію: «Прийшов, нажерся і заснув». Тут кіт не на жарт підточив кігтики, і якби не указка пані Гані, за яку зачепився Ковба-сан при стрибку, одним кульгавим баскетболістом у світі побільшало б.

Пундик, якому зголоднілий внутрішній голос підказував, що час уже закінчувати, запропонував кинути жереб. Капітан Немо додав, що й сам опинявся в ситуаціях де найкраще було б покластися на долю. І розповів.

«Давним-давно, коли пані Ганя ще студенткою по інституту з глобусом бігала, а в Пундика тільки перший зуб прорізався, я та ціла експедиція матросів вирушили у далеке плавання на пошуки решток затонулого «Титаніка». Одного вечора я помітив, як почало розхлюпуватись бренді на моєму столі. Качка збільшувалась, невдовзі й мене «вихлюпнуло» з сидіння. Корабель потрапив у Бермудський шестигранник! Це був справжнісінький жах. Нас кидало з одного боку в інший, хвилі здіймалися таких розмірів, яких я не пам'ятав ще з часів мого стажування на судні Колумба. Ніхто не знав, як вибратися з цього хаосу. І тут на допомогу прийшов саме жереб. І що б ви думали? Коли ми повернули в напрямку, який нам вказала сама доля, корабель знову спокійно рухався до своєї мети, скарбів ми ніяких не знайшли, зате натрапили на...»

Так, так, так... Капітан Немо не на жарт захопився. Ми ще довго слухали його чи то правдиві, чи то вигадані історії про безлюдні острови та племена ненаситних канібалів. Пундик, щоправда, за цей час встиг крадькома перекусити, чи то пак, добряче набити шлунок, що не всім вдалося помітити.

Поки він дожовував свій ...дцятий гамбургер, Колібрик з моєю бейсболкою встиг обійти всіх учасників дискусії, ті кинули папірці з різними версіями девізів. Ковба-сан, здогадуючись, що Джо неодмінно підсуне свиню, героїчно намагався вилучити його папірець. Після кількох невдалих спроб він повісив хвоста, набундючено чекаючи, яким боком повернеться до нього фортуна.

«Aleus iacta est!»— вигукнув Колібрик і зачитав витягнутий девіз: «Їв би, спав би...» — від *Ореста Гаврилюка зі Львова.* «Лозунг й справді непоганий, а ще коли б на місці отих крапочок були вказані мої котячі чесноти: спритність, постійність...»

Класний, якому набридло загинати пальці на руках і ногах, вигукнув з-під стелі:» Спритно їв би, постійно спав би!.. Ну-ну.» Всі розреготались, і зголоднілі герої, закінчивши засідання, пішли на штурм Пундикового рюкзака.

є місце... бізнесу

жу, коли мене розглядають по 8 годин на день, — скаржився він Марті. — І в очі пацієнтам теж дивитися не можу».

Так він і вирішив: пацієнта класти на канапу, а самому сідати за його головою. Обгрунтування: щоб той розслабився і ніщо його не відволікало. І ніяких запитань: хай пацієнт говорить, що йому заманеться. Це є метод вільних асоціацій, який оголює підсвідомість хворого. Так народжувалися основні норми і догми нової професії...

Грошей поки що мало, але Фрейд відчуває — справа пішла. Він багато працює, пише книги і статті, продумує інші деталі, які забезпечують психоаналітику комфорт.

Нарешті останнє і найважливіше — принцип невтручання, неспівчуття, байдужість до пацієнта. Теж для того, щоб стимулювати внутрішні сили пацієнта, змусити працювати його самого. Так Фрейд нащупав свою золоту жилу...

Слава

Вона прийшла конкретної днини — 5 березня 1902 року. Тоді імператор Франсуа-Жозеф I підписав указ про присвоєння Зигмунду Фрейду звання професора-асистента. Екзальтована публіка (здебільшого жіночки) полинула рікою. Фрейд працював по 12-14 годин щодня... Ось вона, красунечка на ймення Слава!..

На жаль, разом із славою прийшла тяжка хвороба, яка врешті-решт і з'їла творця сучасного психоаналізу. Сталося це 1939 року... Натомість засадами психобізнесу, закладеними Зигмундом Фрейдом, нині успішно користуються мільйони інших психоаналітиків у всьому світі. А чи кажуть вони «спасибі» своєму «батькові» хоча б подумки — то вже їхня справа. Головне — аби гроші були...

А чи ти розбагатієш?..

Чи спить у тобі бізнесмен або великий комбінатор? І чи прокинеться?.. Спробуй вирішити це з допомогою тесту.

1. Ідучи вулицею, ти випадково знаходиш 5 гривень. Твої дії:

а) нишком озирнувшись, швидко кладеш гроші в кишеню; б) зловтішно втоптуєш купюру в багно; в) байдуже проходиш мимо; г) починаєш смикати перехожих: «Це не ви загубили гроші?»

2. Ти вважаєш, що «Макдональдс» — це:

а) круто і смачно; б) дешево і сердито; в) модно й престижно; г) нікчемно.

3. Ти випадково дізнаєшся, що невдовзі все подорожчає. Твої дії:

а) накопичуєш гроші; б) мерщій по магазинах; в) переважно ти про все дізнаєшся останнім, коли будь-що зробити вже пізно; г) не звертаєш уваги на цю інформацію.

4. Як продюсер, ти взявся б розкручувати:

а) групу «Грін Грей»; б) оркестр «Віртуози Шепетівки»; в) Таїсію Повалій; г) свою симпатичну подружку.

5. Коли продавець довго не звертає на тебе уваги, ти:

а) бігаєш вздовж прилавка, махаючи чеком; б) стукаєш кулаком по прилавку; в) знайомишся з директором; г) тихо чекаєш.

6. Вигляд молодого бізнесмена в іномарці викликає у тебе:

а) чорну заздрість; б) повагу; в) схвалення; г) лють.

7. Ти вважаєш, що Зигмунд Фрейд був:

а) успішним підприємцем; б) нездалим лікарем; в) злиднем-ученим; г) другом Карла Маркса.

8. Найуспішнішими підприємцями нашого часу ти вважаєш:

а) Б. Гейтса; б) П. Лазаренка; в) В. Довганя; г) приятеля з ринку.

9. Твої улюблені заняття в школі:

а) математика і фізика; б) фізкультура; в) перерви; г) праця.

Бали

1.	а - 3	б - 1	в - 1	г - 0
2.	а - 0	б - 1	в - 0	г - 3
3.	а - 0	б - 3	в - 0	г - 0
4.	а - 3	б - 0	в - 1	г - 0
5.	а - 0	б - 1	в - 1	г - 0
6.	а - 1	б - 2	в - 2	г - 0
7.	а - 1	б - 0	в - 3	г - 0
8.	а - 3	б - 1	в - 2	г - 1
9.	а - 3	б - 1	в - 0	г - 1

19 — 24. Якщо з таким щастям ти ще на волі, то маєш шанс відкрити невеличку, але прибуткову фірму по заготівлі «рогів і копит». Або, принаймні, збудувати свою фінансову піраміду — не таку високу і надійну, як у Хеопса, та все ж...

Рекомендована література: *Карний кодекс, всі твори податкової інспекції.*

12 — 18. Монтень говорив так: «Для того, хто нікуди не пливе, немає попутного вітру». Раджу взяти на озброєння. Тобі вистачає розуму, щоб не вірити у миттєве збагачення завдяки телелотереям або миттю вікон іномарок на вулиці. Однак ти занадто байдужий і лінивий, а під лежачий камінь «грошова» вода не тече. Активніше, приятелю!

Рекомендована література: *Ільф і Петров, О'Генрі, газета «Бизнес».*

1 — 11. Тебе залюбки обраховують продавці, ловлять контролери і лає шкільна технічка. Коли ти не вивчив урок, викличуть неодмінно саме тебе. Твій бутерброд завжди падає маслом униз... Не сумуй — це все одно не допоможе! Краще згадай, що Зигмунд Фрейд спочатку був худий і бідний, незграбний і самотній.

Рекомендована література: *журнал «Клас».*

гірський вітерець?

ун працювала як навіжена. А Кеану в двадцять з гаком був уже визнаний найкрасивішим молодим актором, утримуючи лідерство за кількістю журнальних обкладинок із своїми фотками. Та знімався у двох-трьох стрічках щороку.

Та нічого, нехай капосні журналісти втішаться тим, що Кеану в школі часто перепадало (та й як інакше, коли доводиться вибирати між зубрінням неправильних дієслів та захоплюючим вечором у товаристві самого Еліса Купера), заробляв кишенькові гроші стриженням газонів, двічі розбивався на мотоциклі. Ну що, папарацці, задоволені?

Голлівудське кіно для Кеану розпочалось завдяки зусиллям Пола Аарона, його тепло приймали на кіностудіях. Першою роботою Рівза стала роль хокеїста у спортивній драмі «Молода кров». За спогадами його колег, з ним не було проблем. Ну хіба що гримерна його завжди виглядала так, наче в ній вибухнула невелика бомба.

Походження героя

Вирішальними для Рівза стали роль юного аристократа XVIII століття у «Небезпечних зв'язках» (партнери — Джон Малкович, Глен Клоуз, Мішель Пфайффер), участь у бойовику «На гребені хвилі» поряд з Патриком Свейзі, дві серії «Дивовижних пригод Білла і Теда». У 1992 році сам Френсіс Форд Коппола запросив його до стрічки «Дракула» Брема Стокера. Потім — більш серйозні ролі у шекспірівській постановці «Багато галасу даремно» Кеннета Брени та в «Маленькому Будді» Бернардо Бертолуччі. Потім він рік не знімався, а в 1994 році в Голлівуді з'явився новий Рівз — дорослішій, мужній. Ян Де Бонт зняв свій тріумфальний фільм-екшн «Швидкість», а Кеану зіграв у ньому головну роль. Несподівано з'ясувалось, що в тендітного юнака з «Маленького Будди» доволі міцні м'язи, підборіддя його теж стало більш вольовим, хватка — більш рішучою. Звісно, йому самому було не вперше до шалених швидкостей, падінь, жорстких сюрпризів техніки, фізичних перевантажень — він любив і пробував усе це давно. Але публіка нічого цього не знала! І потихеньку верталась до тями, назавжди розстаючись із журнальними заголовками на кшталт «солодкий Принц» або «нарум'янений Будда». Вибір Кеану було зроблено!

Він поступився Велу Кілмеру «Сутичкою», але надолужив прогаяне у кіберо-панківському трилері «Джонні-мнемонік», де виклався майже так само самовбивчо, як його герой, величезний резервуар інформації. Проте від себе далеко не втечеш: час від часу Кеану ностальгійно повертається до ролей симпатичних аутсайдерів — у мелодрамі «Прогулянка у хмари» чи в стрічці «Відчуваючи Міннесоту». Він навіть відмовився від «Швидкості-2», оскільки не гонорар був уже для нього важливий (він сьогодні й так складає $9 млн.), і не повторення глядацького успіху. Набагато важливіше дізнатися, на що ти сам ще здатний.

— Якби я міг, я зробив би так, аби в моєму житті все було — робота. Ніякого особистого життя, ніякого побуту. Шкода часу! Моє життя на екрані є поживою для життя справжнього, а те, що відбувається зі мною, стає частиною екранних вигадок. Я — як робочий зошит художника, де все перемішано: правда, вигадка, теперішнє, майбутнє...

Хобі

Більшістю своїх захоплень Кеану зобов'язаний фільмам, у яких йому доводилося грати. Крім згаданих нижче занять, Кеану полюбляє бальні танці й шахи.

Мотоцикл

У Кеану їх три — Norton, Suzuki і Kavasaki. Він любить їздити дуже швидко, про що свідчать численні шрами на його божественному тілі. У 1988 році він мало не скрутив собі в'язи, та, дякувати Богові, все обійшлося. У картині «Ланцюгова реакція» (1996) герой Кеану рятується від вибухової хвилі також на мотоциклі.

Американський футбол

Часом можна побачити Кеану за грою в американський футбол, але серйозно ним ніколи не захоплювався. У фільмі «На гребені хвилі» герой Кеану, Джонні Юта, грає у футбол із серфінгістами на узбережжі. У комедії «Запасні» Кеану грає капітана футбольної команди.

Серфінг

Кеану захопився серфінгом після зйомок «На гребені хвилі». До цього він не мав найменшої уяви про серфінг та вчився цього складного мистецтва разом із своїм героєм. Відтоді Кеану не пропускає нагоди «осідлати хвилю».

Книги

Кеану не раз казав, що дуже любить читати. Його улюблені автори — Шекспір, Достоєвський, Манн, Станіславський(!). Кеану вважає, що класичний актор просто зобов'язаний хоч раз у житті зіграти Гамлета чи хоча би мріяти про це. У 1993 році Кеану грав Дон Жуана в екранізації Шекспірівської комедії «Багато галасу даремно».

Музика

Крім усього іншого, він ще й музикант. На гітарі почав грати у 23 роки — отримав один-єдиний урок, а далі освоював цю премудру науку самотужки. Група, яку він створив, називається «Догстар». Вона постійно дає концерти не лише на території США і Канади, а й у Європі, і навіть в Японії, де Кеану, до речі, дуже люблять. Стиль музики — фолк-панк чи щось на кшталт. За час свого існування Dogstar випустили два CD-альбоми: Quattro Formaggi і Our Little Visionary.

Бабуїн
«Порожня рука»
Вид літального апарата
Предмет одягу
Автор лабіринту
Жанр п'єси
Water
Склад зброї
Ватажок парубків на селі
Томат
Автор «Ромео і Джульєтти»
Вид спорту
Трафарет
Персонаж слов'янської міфології
Колодязьний підйомник
Повість
Ім'я
Місто у старод. Греції
School
Козацький човен
Футбольний клуб
Сузір'я Зодіаку
Деталь холодної зброї
Французький поет
Символ монаршої влади
Англ. -...son
Ірланд. - О'...
Шотл. - ?...
Угорський народний танок
Не омар
Жіноче ім'я
Прикраса
«Мона Ліза»
Ера
Бог рослинності
Один із сусідів гіпотенузи
Жанр
Тверда переконаність у чомусь
Довгохвостий папуга
Марка шоколаду
Автомобільна фірма
Chestnut або символ Києва
Приз московського кінофестивалю
Жан ...
Колчан для стріл
Тропічний плід

ЛУСКА ТА ХВІСТ?

МИКОЛИНА РУСАЛКА

Якось мені довелось брати участь в експедиції карпатською річкою Прут, яка славиться своїми чорториями. Тамтешні рибалки неохоче говорять про русалок: тут зустріч з ними вважається дуже поганою прикметою. І все ж таки з деякими з них мені вдалось поговорити. А найбільш неймовірну історію розповів дядько Микола...

Багато років тому в середині літа, на світанку, Микола вирушив на рибалку до глухого потаємного місця, про яке майже ніхто не знав. Бредучи мілиною до каменя, з якого він збирався ловити рибу, Микола, на свій превеликий подив, побачив, що на піску хтось лежить. Підійшовши ближче, рибалка завмер: перед ним була русалка! Ось її опис. Зросту невеличкого, від сили півтора метра, тендітна, верхня частина тіла — з дуже білою шкірою, волосся майже до пояса, зеленувато-сіре, схоже на тонкі водорості; тендітне, правильної форми обличчя з непропорційно великими, темними, позбавленими зіниць очима... А в тих очах, як йому видалось, — мольба про допомогу. «Вона ніби зомліла, знепритомніла», — пояснив він.

Не довго вагаючись, Микола зняв робу, поклав на неї «зомлілу», намагаючись не вдихати дивний запах, що йшов від її тіла та від якого нудило, і відніс річкову гостю до своєї мазанки. Ліжко в нього було тільки одне — на нього він і поклав фантастичну знахідку. «Видно, помирала вже», — серйозно пояснив Микола.

Просидів він коло неї днів зо два. А в якийсь момент помітив, що її величезні очі вкрилися тьмяною плівкою, і зрозумів: усе! Аромат, що йшов від русалки, слабшав, а разом із запахом зникав і той дивний стан, в який впав Микола, втративши лік часу. Толком описати його він так і не зміг, лише пробурмотів: «Та так, ввижалось різне...»

На вигадника-пустуна старий аж ніяк не був схожий. Та й у селі знайшлись люди, які стверджували, що теж бачили здалеку дивну знахідку Миколи: заглядало до його мазанки в ті дні багато людей, проте зайти не наважився ніхто.

Потім він повів мене в гори. Заглибившись у буковий ліс, ми побачили маленьку, доглянуту могилку... На ній замість православного хреста стояла невелика, грубо вирізана з дерева фігурка русалки...

ЧОМУ ВОНИ НАС НЕ ЛЮБЛЯТЬ?

В усіх легендах про русалок, незалежно від місця та часу їх створення, мешканок підводного світу наділяють одними й тими ж якостями.

Насамперед це те, що сьогодні прийнято називати «екстрасенсорикою»: починаючи гіпнотичними співами (про щось на зразок таких співів ми можемо прочитати в «Одіссеї» Гомера) та закінчуючи здатністю одним поглядом зачарувати людину, повністю підкоривши її собі (щось подібне маємо у казці Андерсена). Магію цю не можна назвати доброю, за рідкісними винятками вона спрямована на заподіяння зла (якщо міркувати по-нашому, по-людському). Щоправда, якщо згадати шкоду, якої ми завдаємо своєю нібито господарською діяльністю морям, то, власне, і дивуватись нічому.

Достеменно невідомо, чим русалки харчуються, але, якщо вірити деяким записам, що датовані XVII і XIX століттями та підтверджені свідченнями цілком серйозних людей, вони не їдять не лише риби, а й більш дрібної морської живності. Отже, вони не хижаки і сусідів по середовищу не пожирають, не те що ми, люди. Не терплять вони й неволі. У згаданих документах занотовано кілька випадків, коли людям вдавалося або зловити, або просто знайти після відливу на березі русалку. Одну таку спійману русалку (згідно з поданим описом, вона була з білявим волоссям) помістили в бочку з морською водою та пробували бодай чимось нагодувати. Але все марно. Проживши в неволі три дні, русалка померла.

Істоти ці, поза всяким сумнівом, розумні, адже підступність, у якій так часто їх звинувачують, — ознака саме розуму! І якщо вони й справді представники цивілізації, яка реально колись існувала, то дуже прикро, що нас вони уникають. Адже ми завжди мріяли мати братів по розуму!

Щоправда, шукати ми частіше намагаємось не стільки у глибинах морів, скільки у космічних просторах, забуваючи, що живемо ми по суті на ще незвіданій нами планеті. Тож не тільки в нас є підстави для образ, а й в русалок теж, «гомо амфібіус» — панночок підводного царства...

постійно мріють, що саме цей незнайомець стане тим самим «принцом на білому коні». А ти (з парасолькою!) такий завбачливий!..

2. Що скаже тобі дівчина на запитання: «Чи не хочеш морозива?» Сам же і підказав відповідь: «Не хочу!» Набагато краще скласти це запрошення у такий спосіб: «Мені дуже хочеться пригостити тебе морозивом». Поки вона оговтається, заперечувати буде вже пізно.

3. Якщо хочеш познайомитись, не варто питати в лоба: «Котра година?» або «Можна познайомитись?» Тобі скажуть час або «пішов ти» — і все. Починай знайомство трохи здаля: «Скажіть, у вас точний годинник?» Або: «Привіт! Як давно я тебе не зустрічав після вечірки у Кості!..» Поки вона згадуватиме, хто такий Костя, маєш час на залицяння.

4. Часто-густо знайомство починається з випадкових поглядів. Краще дивитися не на саму дівчину, а дещо мимо неї. Бічним зором вона побачить, що на неї дивляться, зосередить зір — і одразу наразиться на секундне розчарування: ти дивишся повз неї! Саме цієї миті треба перехопити її погляд і посміхнутися. Виходить, що вона першою на тебе подивилася!..

5. Ні в якому разі не телефонуй їй того ж вечора! Дай їй трохи відпочити від тебе. Очікування — тільки на користь почуттям. Все погане або нездале забудеться, все хороше — згадуватиметься яскравіше.

Де взяти сани?

«Сани» (або, за наукою, внутрішню емоційну спокусу) ти маєш від Природи. Просто сам не знаєш, як ними користуватися. Або, навпаки, не розумієш, чому до тебе «липнуть» дівчата.

Вся справа у біоенергетичному впливі, притаманному кожній людині. Він випромінюється тілом, передається з допомогою жестів, посмішки, сяє з очей. А все це пробуджує у тих, з ким ти спілкуєшся, потужні підсвідомі імпульси почуттів — негативні чи позитивні, це від твоєї біоенергетики залежить.

Щоб стати привабливим хлопцем, замало мати зовнішню красу. Для створення власного позитивного іміджу треба набути вихованості, ерудиції та розкутості. Це ті три кити, на яких тримається популярність кожної людини.

Однак мати цих «китів» у кишені — замало. Треба ще й уміти ними користуватися. Психологи називають це «технікою самопрезентації». А це означає, що варто бути товариською, співчутливою і впевненою у своїх силах людиною. А якщо у тебе від Природи є дар флюїдного випромінювання (а це — особливий блиск очей, чарівна посмішка, своєрідна інтонація голосу і магія жестів), то всі дівчатка — твої! Згадай хоча б «зірок» естради — як шаленіє публіка, побачивши свого улюбленця, який часто-густо і співати не вміє!.. Однак виконавець, завдяки своїм флюїдам, що несуть теплоту, доброзичливість, натхненність думок, здатний викликати відчуття вдячності до себе. І ми тягнемося до таких особистостей, відчуваємо комфорт у спілкуванні з ними. Флюїдне випромінювання так чи інакше властиве кожній людині. Воно допомагає нам знаходити друзів, коханих. Утім, і ворогів також. Хто заклав в емоційну пам'ять учителів свій привабливий образ, ніколи не одержить двійку на екзамені.

От приклад. Восени 1954 року на естраді США з'явився тендітний хлопець, наряджений у дивні жовті й рожеві шмотки. Успіх мав шалений! Звали його — Елвіс Преслі!.. Чи був він кращим виконавцем? Чи мав надзвичайні музичні здібності? Якоюсь манерою виділявся серед інших співаків?.. Напевне — ні! Однак саме він, Елвіс, став королем рок-н-ролу!..

Яка сила вивела його на орбіту надпопулярності?.. Передусім — надзвичайна привабливість. І він навмисне її вдосконалював, був навдивовижу вигадливий у пошуках власного іміджу. І досяг свого! Його чарівність, помножена на страшенну працю і непересічну фантазію, дозволила йому залишатися першим серед артистів навіть тоді, коли він став уже огрядним і спітнілим дядьком. А ти так зможеш?..

Чи здатний ти впливати на людей?

Дай відповідь «так» або «ні» на такі запитання:

1. Ти уявляєш себе в ролі актора чи політика?

2. Чи дратують тебе люди, які одягаються або поводяться екстравагантно?

3. Чи можеш ти говорити із сторонньою людиною про свої інтимні переживання?

4. Якщо хтось зневажливо ставиться до тебе, ти реагуєш миттєво?

5. У тебе псується настрій, коли хтось досягає успіху в царині, яку ти вважаєш «своєю»?

6. Подобається тобі переборювати труднощі, щоб довести всім свої здібності?

7. Чи можеш ти пожертвувати всім, аби досягти в своїй справі видатного результату?

8. Чи любиш ти розмірений спосіб життя і свята за календарем?

9. Чи прагнеш ти, щоб коло твоїх друзів було незмінним?

10. Чи любиш ти змінювати обстановку, переставляти меблі?

11. Чи любиш застосовувати нові способи при вирішенні старих задач?

12. Чи любиш дражнити надто самовпевнених людей?

13. Чи любиш доводити, що й авторитети, буває, помиляються?

За відповіді «так» на запитання 1, 3, 4, 5, 6, 7, 10, 11, 12, 13 і за відповіді «ні» на запитання 2, 8, 9 нарахуй собі по 5 балів.

Результати

35 — 65 балів. Ти маєш чудові здібності для того, щоб ефективно впливати на інших, учити, керувати, наставляти. Тобі це навіть подобається. На твою думку, людина не мусить замикатися у собі, уникати товариства, думати тільки про себе. Людина мусить робити щось для інших, щоб їм було краще на світі. Маєш дар переконувати людей у своїй правоті. Однак слід уникати надто агресивних дій, щоб не стати фанатиком або тираном.

30 і менше балів. Хоча ти часто маєш рацію, переконати у своїй правоті інших часом не можеш. Ти віриш у сувору дисципліну, здоровий глузд, у передбачення подій. Нічого не хочеш робити «через силу». Однак така стриманість часто заважає досягти мети. Часто тебе розуміють неправильно. А це означає, що ти втрачаєш людей, які тебе можуть полюбити. Ти нехтуєш своїм іміджем на шкоду самому собі.

НАВКОЛО САМІ ВАМПІРИ!..

ти своїй волі всяких нічних тварин. Так, Дракула тримав у покорі цілу зграю вовків, вони охороняли замок від непрошених гостей. Не чужі їм і гіпнотичні властивості, завдяки яким вони позбавляють людину навіть найменшої здатності чинити опір. Крім того, в подальшому, якщо все минало добре, ті не могли згадати анічогісінького з того, що з ними сталося.

СОНЦЕ, ДЕРЕВО, ВОДА

Якщо вірити легендам, смертельним ворогом номер один будь-якого вампіра є сонце. Потрапити під сонячне світло для вампіра те ж саме, що для вас — зайти в палаючу піч.

Вампір може покинути своє житло тільки після настання темряви, а вдень він мусить повертатись до могили. Крім того, вони терпіти не можуть запаху часнику, не люблять розп'ять та інших реліквій. Вампіри не відбивались у дзеркалах і тому уникали їх. За іншими даними, вони не в змозі перейти через воду, що тече.

Вампіра практично неможливо спіймати, проте його можна вбити. Спочатку, ясна річ, потрібно вирахувати його могилу. Якщо не вдавалось виявити характерних дірок у землі, доводилось викопувати всі могили підряд. Той з викопаних, чиє тіло виглядало цілком здоровим, і оголошувався вампіром.

Другий спосіб виявити могилу вампіра полягав у тому, що на кладовище пускали білого жеребця, який ще ні разу не спіткнувся. Вважалось, що він переступить усі могили, окрім могили вампіра.

Відшукавши житло вампіра, назавжди з ним покінчити можна було кількома способами: вистрілити в нього посвяченою срібною кулею, зв'язати в домовині спеціальними вузлами. Проте найвірнішим був такий спосіб: у серце вампіра одним ударом заганяли дерев'яний кіл. Потім голову відтинали церковним мечем, тіло спалювали, а попіл пускали за вітром.

Та інколи, всупереч сподіванням, вампіри лишалися живими. На початку XVIII століття на угорське містечко Лієбава напав вампір. За наказом єпископа Оломуцького було розпочато слідство. На дзвіницю було послано чоловіка, який мав слідкувати за цвинтарем. І от однієї ночі він побачив, як вампір у савані, що тягнувся за ним по землі, виліз із могили. Вийшовши, він лишив саван на могильному камені, а сам кудись пішов. Чоловік швиденько підібрав саван і забрався на дзвіницю. Через декілька годин вампір повернувся. Побачивши, що савана на місці нема, страшенно розсердився. Спостерігач гукнув згори: «Дивись, він тут у мене. Якщо хочеш забрати його, то тобі доведеться піднятись до мене».

Вампір кинувся до приставної драбини та подерся догори. Коли він дістався до самого верху, чоловік дістав заготовлений молот та щосили вдарив вампіра межи очі. Той упав на землю, і поки не приходив до тями, чоловік відтяв йому голову. Відтоді нічні злочини в Лієбаві припинилися.

Важче було впоратись із вампіром у східноєвропейському місті Крінч. У 1672 році помер мешканець міста на ім'я Георг Грандо. Після похорону один з монахів пішов до дружини Грандо. У її будинку він побачив примарну постать небіжчика. Монах та всі, хто був удома, кинулись навтьоки. Після того часто бачили, як Георг блукав вулицями міста. Сновигаючи від будинку до будинку, він нечутно підходив до воріт, до дверей, стукав у них та, не чекаючи відповіді, рушав далі. Невдовзі помітили, що після Грандових відвідин у домі обов'язково хтось помирав. А вдова Георга була переконана, що привид чоловіка приходить до неї ночами, напускаєї глибокий сон та п'є з неї кров.

Міський суддя дав наказ зайнятись цією темною справою. Разом з групою жителів міста він вирушив на кладовище. Коли відкопали труну і відкрили її, всі побачили, що на вигляд небіжчик напрочуд здоровий та рум'яний, а на вустах навіть була легка посмішка. Вражені до нестями цим видовищем, люди кинулись хто куди. Потім вони повернулись у супроводі священика, а також прихопивши з собою товстий загострений кіл з глоду. Священик, тримаючи розп'яття, заговорив: «О, вампіре, поглянь сюди, це Ісус Христос, що врятував нас від пекельних мук та вмер за нас на хресті».

По щоці небіжчика покотилась сльоза. Що більше говорив святий отець, то більше було сліз. Жителі міста піднесли кілок, націлили його у груди вампіру та сильно вдарили по ньому. Але кілок відскочив од грудей, наче від каменя. Били ще раз, а потім ще — все даремно. Один чоловік, не витримавши, зіскочив у могилу та обезголовив труп. Після цього тіло забилось у конвульсіях і дух зла щез назавжди...

Характерні риси: практичний розум, спостережливість, організаторські здібності, реалізм.

Під цим знаком народилися Мольєр, Едгар По, Альберт Швейцер, Стендаль, Міклухо-Маклай, Сергій Корольов.

Кипарис 25.01 – 3.02 і 26.07 – 4.08

Стрункий і дужий. У нього зграбне міцне тіло і правильні риси обличчя. Попри всю свою гречність Кипарис — натура стихійна, мовби не зачеплена цивілізацією. Він задовольняється малим і легко пристосовується до обставин, може жити і знаходити щастя за будь-яких умов.

Кипарис рано дорослішає і набуває самостійності. Не ганяється за успіхами, славою і зиском, єдине його бажання — бути щасливим. Кипарис прагне уникнути всього, що викликає ускладнення. Схильний до прогулянок по степу, лісу, любить посидіти на березі річки, ставка чи озера, шанує і чудово розуміє тварин.

Кипарис не сентиментальний. Певна шерехатість характеру вживається в ньому з душевним теплом, а суворість — з погідністю. Має багатющу уяву і дар передбачення. Приємний у товаристві — сама його присутність справляє цілющий вплив на оточення. Він не любить гострих суперечок, роль бунтівника не для нього. Кипарис — взірець вірності. Він зберігає відданість тим, кого любить, своїм друзям, своїм звичкам і спогадам. Якщо вже когось покохає, то назавжди — та, на жаль, викликати в нього це високе почуття дуже важко.

Характерні риси: постійність почуттів, лояльність, широта поглядів, блискучий інтелект, аналітичні здібності, логіка.

Під шатами Кипариса народилися Шуберт, Моцарт, Лютославський, Ромен Роллан, Казанова, Луї Армстронг.

На вампіра — з деревом!

Ну, про те, що найкраща зброя проти вампіра — осиковий кілок, ти й сам знаєш. А якщо точніше — то колись він був найкращою зброєю. Бо це чорне плем'я теж гав не ловило та намагалось крокувати в ногу з НТП. Через що ті вампіри, що харчуються людською кров'ю, дедалі більше відходять у минуле. Змінюються часи — змінюються смаки. Теперішнім нащадкам графа Дракули більше до смаку людська біоенергетика. Таких вампірів називають «енергетичними вампірами». Більшість учених-біоенергетиків, які займаються проблемами людської комунікації на енергетичному рівні, переконані, що всі люди поділяються на дві чисельно рівні групи — енергетичних вампірів і донорів. І як доказ пропонують фокус, яким бавляться службовці Музею мадам Тюссо в Лондоні.

В тому музеї виставлені воскові фігури різних історичних персонажів і знаменитих артистів. І от, надивившись на ці фігури, відвідувачі виходять на свіже повітря і зразу ж наштовхуються на бабусю, яка читає книжку в скверику. Досить одного погляду на стареньку, щоб відчути незбагненний страх. Тільки-но вони дивилися на воскові фігури й нічого не боялися — а тут лякаються якоїсь бабусі з книжкою!..

Річ у тому, що старенька — теж воскова! А відвідувачі вже налаштувалися на спілкування з живими людьми. А живі — вони випромінюють живу біоенергію: або дарують нам свою, або відсмоктують частинку нашої...

Все це відбувається на рівні підсвідомості. Однак і таке невидиме спілкування організм чудово відчуває і навіть вимагає енергообміну. Вимагає так сильно, що, побачивши живу бабусю і не одержавши від неї енергетичного «ляпаса», миттєво лякається.

Як упізнати енергетичного вампіра? Просто. Коли він «голодує», то миттєво перетворюється на скандаліста на межі божевілля. Він провокує сварки та істерики з будь-якої дрібниці. Як мухи на мед, злітаються вампіри на чужі «розборки». Вони охоче вислухають твою скаргу, співчуватимуть тобі і втиратимуть сльози. А водночас — відсмоктуватимуть енергію твого біополя. А врешті тобі не тільки не стане легше, навпаки — ти відчуєш дику втому і якусь порожнечу в душі... Особливо це неприємно, коли енергетичний вампір — хтось із твоїх близьких або родичів.

Тепер — про захист. І тут нам на допомогу прийде... дерево! Так, існують дерева-донори. У кожного знаку Зодіаку вони свої. Для Козерога — це сосна або декоративна туя. Для Водолія — інжир або лимонник. Для Риб — в'яз, для Овна — слива, для Тельця — мірт, для Близнюків — лавр, для Рака — верба, для Лева — дуб, для Діви — яблуня, для Терезів — бук, для Скорпіона — горобина, для Стрільця — пальма. Постав у вазу гілку свого дерева або повісь прикрасу, вирізану з відповідної деревини. Тепер «твоє дерево» допоможе подолати вампіра!

А ще є спільне для всіх знаків дерево-донор. Це — фікус. До того ж він ще й повітря очищає. Тож ніколи не забувай про наших вірних, щирих, але часом таких безпорадних і беззахисних друзів — про дерева!

Має свій сенс

Клас! Тільки нас в нас...

набуло швидкості. Воно стало мобільним і більше не обмежувалось стінами шкіл та туалетів. Послання, накреслене на вагоні метро, могли бачити в різних районах багатомільйонного міста.

Міські власті були не в захваті: чимало графітистів не стільки творили, скільки бешкетували, компенсуючи своєю влучністю відсутність майстерності та смаку. І в середині 80-х «підземне» начальство викурило графітистів з-під андеграунду.

Бити палицею? За що?...

Скільки існує графіті, стільки зазнає воно утисків. Чимало графітистів поплатилися за свою творчість. У багатьох мегаполісах «графам» відвели «законні стіни та двори», проте бажаючих було більше, аніж відведених місць. Нарешті власті Лос-Анджелеса проголосили й «зони нетерплячості», куди «графам» забороняли вхід. Кілька років тому переодягнуті копи, під виглядом знімальної групи, що робить фільм про вуличне мистецтво, орендували студію і розклеїли повсюди оголошення про зйомки. Відгукнулось понад шістдесят чоловік, вони надали поліцейським найдокладнішу інформацію та зразки власної творчості. За що потім і поплатилися. Окрім курйозних покарань, на кшталт заборони наближатись до залізничних мостів чи користуватись метро, були й п'ять років ув'язнення одному графітисту. А представники штату Нью-Гемпшир недавно виступили з пропозицією карати спійманих графітистів «биттям дерев'яною палицею по голому заду». Ото дають!..

Графіті та національне питання

Частина нью-йоркських підземників, утікаючи від переслідувань на батьківщині, перекочувала до Європи. Унікальної еволюції зазнало графіті у Великобританії, де воно стало помітною частиною поп-культури. Дедалі більше «малюючих» підлітків знаходить себе в рекламі, комп'ютерному дизайні, музиці.

Європа за останні роки помітно «ографітилась». Уже говорять про італійське і французьке графіті. На всю котушку фарбуються Польща та Чехія. В Берліні відкрили навіть спеціальний графіті-салон, куди звертаються і замовники, і художники зі зразками своєї творчості. А в Фінляндії чи Швеції можна просто з вікна поїзда милуватись роботами місцевих графітистів, що прикрашають скупий скандинавський пейзаж. «Є багато сфер застосування твого стилю, — говорить Чу, британський майстер графіті, який знайшов себе в дизайні комп'ютерних ігор. — Головне, щоб це було від душі і зі смаком».

Італійська молодь, що шаленіє від футболу, радо прийняла нове «мистецтво». Зараз нерідко на стадіонах, вокзалах можна побачити величезні картини з зображенням бика у чорно-червоній майці з написом на кшталт «Мілан» — козли!» В Берліні це своєрідний обряд дорослішання: підліток мусить увічнити своє прізвисько кілька разів на найвидніших та найнебезпечніших місцях.

Ось уже і в нас на зміну убогеньким писулькам з назвами груп приходять стильні написи й малюнки. Для наших «графів» розпис стін не просто прикольне проведення часу, це — життєва філософія. Скажімо, спосіб довести оточуючим, що ти не нуль, а дуже навіть cool.

Зброя графітиста — балончик з фарбою. Він невеликий, його зручність та швидкодія — поза всяким сумнівом, написи тримаються довго й міцно, а різні насадки збільшують їхній художній потенціал.

Тож не кажіть, що вуличні художники — хулігани, може, краще просто легалізувати цей вид творчості? Землю — селянам, заводи — робітникам, а стіни і паркани — художникам!

Візьміть у руки олівець!

КОХАЛИ НАШІ ТАТКИ

чергового нахабу. Через три дні його принесли у коробці з-під телевізора — як посилку відомій актрисі. Через шість років вони одружилися...

Бачите, хлопці, як треба досягати свого!.. Він залицявся до неї, даруючи жуків, павуків і екзотичних тарганів. Після весілля змії вже вільно жили в них у ванній, лякаючи батьків і радуючи молодят... Нині у подружжя є дворічна донечка на ім'я... Олеся. Звісно, не Аліса — однак, хтозна, чи не виросте з неї Аліса Селезньова номер два?..

Кристина Орбакайте:
Чеченська принцеса

«Дідусю, невже мені більше ніколи не буде весело?» — волало дівчисько своєму розгубленому дідусеві. Так, через зраду входила в дорослий світ Лєна Безсольцева — героїня фільму Ролана Бикова «Опудало». Цей фільм потряс не тільки підлітків, а й усю країну — вчителів, батьків, політиків. А дебют Кристини Орбакайте продемонстрував усім, що вона не просто «мамина донечка», але й талановита Людина. Саме так я зараз і написав: Людина з великої літери!..

Ролан Биков тоді розповідав так:

— Я шукав наївну дівчинку для фільму про чисте серце, яке наштовхується на світ бездуховності. Виявилося, що мої враження про наївну людину нікуди не годяться. Дівчатка-лялечки з величезними віями аніскільки не наївні. Виявилося, що обличчя справжньої наївності — це обличчя Дон-Кіхота. Обличчя часом неприємне у всіх відношеннях...

Режисер жодного разу не пошкодував, що з багатьох тисяч дівчат він все-таки вибрав незграбну і вайлувату 12-річну Кристину. Биков не дарма вважав її «натхненною і мужньою людиною». На п'ятий день зйомок Орбакайте зламала руку. Після двох днів у лікарні вона повернулася на знімальний майданчик...

— Я раніше думала, що в мене не було дитинства, — говорить сама Кристина. — Так, я не гуляла на подвір'ї, може, це й на краще. Принаймні, мені не хочеться повертатися в дитинство. Мені подобається бути дорослою. Хоча й старішати не хочеться.

Про життя Кристини відомо всім. Розлучившись з Володимиром Пресняковим, вона знайшла нового «бойфренда» — Руслана Байсарова, якого часом називають «чеченським принцом». Отже, маємо нову «принцесу».

Тетяна Друбич:
Спасителька і талісман

Хто не бачив фільму «Сто днів після дитинства», той нічого в кіно не бачив. Чесно! Бо фільм — про нас. Про кохання, страждання, бажання...

А дівчинка з нетутешнім запаморочливим поглядом, у вінку з польових квітів на голові і з французьким романом «Листи про кохання» у руках... Це просто... Ну, самі знаєте. Може, мрія. Може, надія. Насправді ж — Тетяна Друбич. Дівчинка, яка завдяки режисеру Сергію Соловйову чітко позначила межу — де закінчується дитинство і звідки починається юність. Це — як круги на воді...

Для самого режисера Друбич стала справжнім талісманом. Фільми з її участю — «Нащадок по прямій», «Рятувальник», «Вибране», «АССА», «Чорна троянда — емблема печалі, червона троянда — емблема кохання», — ніби натякали, що стається з такими дівчатками в майбутньому дорослому житті. Як підручник дорослішання. Таким само рятувальним талісманом стала вона і для українського режисера Романа Балаяна у фільмі «Бережи мене, мій талісмане». Там, де є красива жінка, годі й думати про логічне!..

Сьогодні Тетяна Друбич не надто спокушається кінематографом. Лікар-гомеопат за професією, вона очолює відому фармакологічну фірму. Втім, в кіно теж знімається. Але то — вже інша історія...

Олена Циплакова:
Вічна школярка

Якось кінорежисер Дінара Асанова завітала на вечірку до своїх пітерських друзів — художників Циплакових. Там вона і познайомилася з їхньою симпатичною донькою. А коли за рік почала знімати фільм «Не болить голова у дятла», згадала про привабливу восьмикласницю з Пітера. Фільм вийшов на екрани у 75-му році, і підлітки одразу закохалися в Іру Федорову. Тобто — в Олену Циплакову, яка зіграла цю роль. Стрічка стала сенсацією!

У десятому класі Олена знову знялася в Асанової у фільмі «Ключ без права передачі». У прокаті цей фільм зібрав 163 млн. глядачів і одержав купу різних нагород.

— На знімальному майданчику в Асанової було таке відчуття, ніби це не кіно, а справжнє серйозне життя,— згадує актриса. — Крім того, я грала свою ровесницю — 15-річну дівчинку, тому працювати мені було легко. Це був дивовижний час!

Артисткою вона бути не збиралася — захоплювалася математикою, хімією, любила малювати, займалася фігурним катанням, плаванням. Однак все одно довелося стати артисткою... Згадайте хоча б її привабливі ролі у фільмах «Д'Артаньян і три мушкетери», «Пригоди принца Флоризеля» або «Ми із джазу» — цього вже досить, щоб закохатись у неї на все життя!..

Сьогодні Олена Циплакова вже мало нагадує ту тендітну дівчинку з перших своїх фільмів. Але посмішка, настрій, чарівність — ті ж самі. А цього вже досить, щоб татусі заплющили очі й віддались солодким спогадам — які там наші роки!..

Олена Проклова

Наталка Гусєва

Кристина Орбакайте

Тетяна Друбич

Олена Циплакова

F1 ROAD CAR

спицеве рульове колесо «Нарди» має 2,8 оберта «від упору до упору» і зовні нагадує «формульне». Педалі — як у гоночному «Макларені» — мають кілька ступенів настройки. Ніяких подушок безпеки, та чи й потрібні вони при швидкості понад три сотні на годину?

Доступ у кокпіт — через двері, що відчиняються у протилежний рухові бік, як у «Ламборгіні-Д'ябло».

Виконаний з ультрадорогого карбону кузов, незважаючи на своє англійське походження (а англійці-дизайнери завжди славились стриманістю), також неординарний, його не переплутаєш із зразками італійських чи німецьких стилістів. При погляді на F1, більш ніж очевидний вплив авіації та формульних гоночних болідів. Каркас кузова — з алюмінієвого сплаву, основні елементи шасі — з карбону. Спеціально для F1 створено систему, що забезпечує ґроунд-ефект: вентилятори, що створюють вакуум під днищем і таким чином значно покращують стійкість машини. Ідею подібної системи, яку вперше застосували на гоночних автомашинах «Чаппраль», свого часу успішно «завалили»...

боси організацій, що спонсорували автоспорт.

Крім базової та дорожної, є також дві гоночні версії, призначені для участі в кузовних змаганнях. Ці машини (позначення «LM» і «GTR») мають одномісний салон, полегшену на кілька сотень кілограмів порівняно із звичайною F1 масу, зменшений кліренс, нові аеродинамічні елементи у вигляді масивних задніх антикрил та дещо інше оформлення обтікачів. Ну і найголовніші достоїнства — під капотом. Силовий агрегат версії «LM» потужністю 668 к. с. і «GTR» — 636.

Гордістю базової машини у списку серійного оснащення є CD-чейнджер на 10 дисків, розроблений спеціально для цієї машини відомою компанією «Кенвуд». Це найменший та найлегший автомобільний CD-чейнджер у світі. Крім того, «Кенвуд» поставив на F1 п'ять полегшених, проте ефективних динаміків. 16-сантиметровий бас-динамік важить усього 150 г, у той час як звичайний з аналогічними характеристиками важить 750 г.

На складання одного шосейного «Макларена-F1» йде близько 6000 людино-годин. Усього до кінця сторіччя британська компанія «Макларен Карз» збирається випустити 300 примірників цієї «іграшки для божевільних мільйонерів».

«Макларен-F1» наділений усім, чого тільки можна забажати від суперкара. Єдине «але»: якщо в дорозі захочете послухати новини, ви їх не почуєте — радіо в F1 немає. Гордон Мюррей не любить радіо.

F1 LM

F1 ROAD CAR

V-подібний двигун для F1

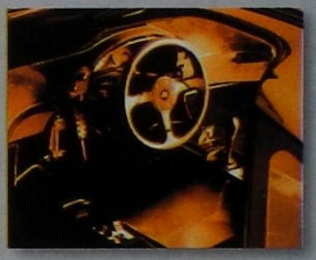

Laren

ІСТОРІЯ ОДНОЇ МАШИНИ

F1 GT

Водопровідний кран

Якщо ти хоч раз пробував перекрити воду, що тече з крана, пальцем, то знаєш, який великий тиск чинить вода. У крані використовується гвинтова різьба для посилення сили, яку надають ваші руки. Коли ви крутите ручку, гвинт ставить прокладку на місце, поступово перекриваючи потік води.

Ручка. Ручка діє, як важіль, посаджений на вісь, збільшуючи обертальний момент, який ви можете надати руками.

Прокладка. Гумова прокладка стискається, коли входить в отвір, перекриваючи воду.

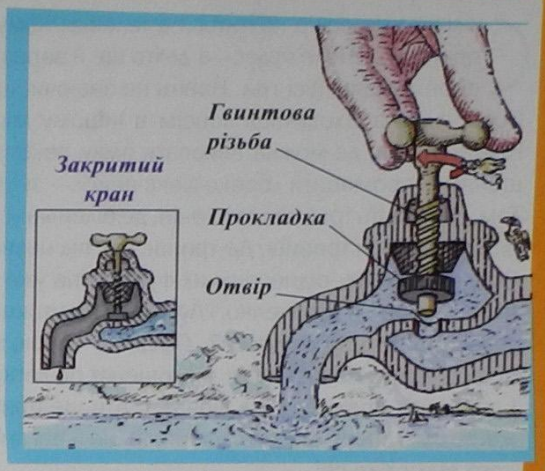

Електричний чайник

Нагріваючий елемент в середині чайника перетворює електричну енергію на тепло. Чим довший елемент, тим більше тепла він виробляє. Елемент зігнутий так, щоб отримати велику площу теплообміну з водою. Багато чайників мають термостат, який виключає струм, коли вода закипіла.

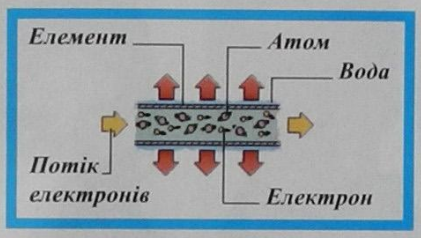

Коли чайник включити, електрони течуть вздовж елемента. Деякі з них стикаються з атомами елемента, передаючи частину своєї кінетичної енергії. Потім вона передається від елемента до води шляхом теплообміну.

Анекдоти

На одному кораблі працював фокусник. Оскільки пасажири постійно мінялись, він весь час показував одні й ті самі фокуси. Капітанський папуга, можна сказати, був його постійним глядачем і тонкощі кожного фокуса знав досконало. Під час кожного з виступів ілюзіоніста все псував своїми вигуками: «Це не той капелюх! Він ховає пікову даму в кишені штанів! У коробці є дірка!» Фокусник злостився, та що вдієш — птах самого капітана! Та ось одного разу корабель потонув, з усієї команди врятувались тільки фокусник та папуга. Пливуть вони удвох на уламку щогли, фокусник злобно дивиться на папугу, папуга — на фокусника. Пливуть день, пливуть другий, третій... Нарешті через тиждень птах не витримує:

— Ну гаразд, гаразд, я здаюсь! Так де ж корабель?

☺

Учителька запитує:

— Хто найпопулярніша людина?

Учень:

— Майкл Джексон!

— Сідай, два!

Наступного дня:

— Отож, діти, хто найпопулярніша людина?

Той самий учень:

— Президент!

— Правильно! Сідай, п'ятірка!

Учень сідає, дістає під партою портрет Майкла Джексона и шепоче:

— Соррі, Майкле — бізнес!

☺

Хлопчик підбіг до величезного собаки і став гладити його пишний хвіст. Мати з переляку:

— Що ти робиш?! Він же покусає тебе!

— Ну що ти, мамо, з цього боку вони не кусаються!

☺

На станції прокату човнів наглядач дивиться в бінокль та кричить:

— 99-й човен, повертайтесь, ваш час закінчився!..

І так декілька хвилин.

Підходить його помічник і говорить:

— Слухай, таж у нашому прокаті всього 70 човнів!

Той спочатку думає, а потім кричить далі:

— 66-й, у вас що, проблеми?!

☺

Учитель запитує учнів:

— Яка особистість, з якою ви зіткнулись протягом навчального року, вразила вас найбільше?

— Мене — Наполеон.

— А мене — Ганнібал.

— Юлій Цезар.

— А мене, — говорить Петрик, — мій тато після того, як він побачив табель з моїми оцінками.

☺

На уроці математики:

— Сходи будинку мають п'ять прольотів, кожний з яких складається з 20 сходинок. Скільки сходинок треба пройти, аби потрапити на останній поверх?

— Всі! — впевнено відповідає учень.